

Добре, ама те не знаели, че тя е бременна и нали никого си нямала, не знаела къде да отиде. Скитала се по улиците насам, скитала натам, коремът ѝ растял и никой не искал да я прибере в дома си. Дошло време да ражда. Отишла в двореца и помолила царя и царицата да я приберат поне докато си роди детето, пък после да правят каквото щат. Но те постъпили жестоко – набили я и я изгонили обратно на улицата.

Бременното момиче нямало къде да отиде и влезнало в една кръчма да се постопли. Но започнали родилните болки. Излязла и се скрила зад кръчмата, но толкова много се страхувала от пияните мъже, че само плачела и не знаела какво да прави. Причерняло ѝ пред очите, помислила си: “Къде да отида? Къде да си родя детето? Тук, сред тези пияници ли да родя? А пък и да родя, как ще се грижа за детето си? И то ли ще мизерува като мен? За мен вече живот няма. Ще отида и ще се хвърля под влака, че да свърши всичко”.

Решила младата жена и тръгнала към гарата. Вървяла, превивала се от болки и плачела. Стигнала до гарата и легнала на линията, а влакът идвал. Тъкмо в това време дошъл един старец да посрещне влака. Той работел на гарата. Видял я и изтичал да я вдигне. Попитал я:

– Защо, момичето ми, правиш това? Защо искаш да умреш?

– Е, дядо, остави ме, за мен няма живот повече на този свят! А щастие, никакво! Имам много добър мъж, но царят и царицата го изпратиха в чужбина да учи и ме изгониха от двореца. Аз дори не знам къде е той сега. Не знам къде да го търся. Виж ме, ще раждам, а дори няма къде. Молих се на свекъра ми и на свекърва ми да ме приберат, поне докато се роди бебето, но те ме набиха и изхвърлиха от двореца. Аз нямам къде да отида, нямам роднини и близки. По-добре е да умра и всичко да се свърши. Детето, което ще родя, ще бъде нещастно цял живот. Искам да умра.

– Недей, детето ми! Не говори така! Виж ме мен, цял живот съм самотен – нямам ни жена, ни деца. Искам да живееш при мен. Аз работя тук и живея в една от стаите на гарата. Както рече Бог, така ще преживяваме. Колкото мога, ще се грижа за теб и за твоето дете.

Момичето видяло, че старецът говори искрено и му рекло:

– Благодаря ти, дядо, за добрината! Ще ми бъдеш баща и майка! Ще пера, ще чистя, ще готвя, колкото мога ще се грижа за теб!

Завел старецът момичето в стаята си. Родила момиче. Старецът много се зарадвал: